

ΣΥΣΣΩΜΗ η χώρα είδε με μεγάλη ικανοποίηση τη μείωση των επίσημων επιτοκίων από την Αποθεματική Τράπεζα κατά 1% και έφτασαν οι τόκοι στο 6%. Είναι σημαντική η μείωση αν σκεφτούμε ότι η τελευταία φορά που η Αποθεματική Τράπεζα μείωσε τα επίσημα επιτόκια 1% ήταν το Μάιο 1992. Το πιο αισιόδοξο όμως γεγονός είναι ότι ο οικονομολόγος Ρόρι Ρόμπερτσον της Macquarie Bank είτε προ ημερών ότι η Αποθεματική Τράπεζα θα μειώσει τα επιτόκια στο 4.25% σε δυο χρόνια. Οι τράπεζες όμως που είναι εκ παραδόσεως αχόρταγες και έχουν μοναδικό γνώμονα το κέρδος διστάζουν προς το παρόν να μειώσουν τα επιτόκια κατά 1%, χωρίς να εξηγούν γιατί δεν μπορούν να το κάνουν τώρα, αφού ο αρχηγός της αντιπολίτευσης, Μάλκολμ Τέρνμπουλ, δήλωσε ότι οι τράπεζες θα παραμείνουν πολύ επικερδείς ελλείψει ανταγωνισμού και μπορούν να απορροφήσουν τη μείωση στα επιτόκια. Από την άλλη πλευρά η κυβέρνηση δηλώνει ότι δεν μπορεί να επέμβει σε αυτή τη διαδικασία. Οι τράπεζες είναι ελεύθερες, σύμφωνα με τον χρυσό κανόνα της αγοράς, να κάνουν ότι θέλουν, κανείς δεν μπορεί να τους υποδείξει το έργο τους. Δηλαδή οι τράπεζες που πάνε να βγάλουν από τη μύγα ξύγκι, αν θέλουμε να μας κάνουν τη δουλειά μας πρέπει να υπακούμε στις εντολές τους. Τόσο απλή είναι η ζωή για τους εκάστοτε κυβερνώντες.

Η ΠΡΩΤΗ αυθόρμητη αντίδραση που έρχεται στο νου όλων μας είναι, γιατί η κυβέρνηση δεν επιβάλλει

ναν περιορισμό στις δραστηριότητες των τραπεζών; Γιατί δηλαδή δεν έχει κάποιους κανόνες μέσα στους οποίους θα πρέπει να κινείται η οικονομία; Για παράδειγμα θα μπορούσε να ισχύσει ο όρος ότι όποιος θέλει να φτιάξει μια τράπεζα θα πρέπει να εκπληρώνει ορισμένες προϋποθέσεις «απληστίας». Ή κάθε φορά που η Αποθεματική Τράπεζα μειώνει τα επί-

τέτοια κίνηση; Ποιος υπεύθυνος πολιτής δεν θα χειροκροτούσε μια τέτοια πρωθυπουργική απόφαση; Και εδώ θα μπορούσε να σκεφθεί κανείς: «Μα γιατί δεν το κάνει»;

«ΟΙ ΣΟΦΟΙ» οικονομολόγοι έχουν αναλάβει μια εκστρατεία να μας πείσουν ότι η εκάστοτε κυβέρνηση δεν πρέπει να παρεμβαίνει στην

Μείωση των Επιτοκίων;

σημα επιτόκια να είναι υποχρεωμένες όλες οι τράπεζες να μειώνουν και αυτές τα επιτόκιά τους. Δεν μιλάμε για αύξηση των επιτοκίων γιατί πριν η Αποθεματική Τράπεζα αυξήσει τα επίσημα επιτόκια οι τράπεζες τα έχουν αυξήσει και με το παραπάνω. Την κίνηση να μην κάνουν οι τράπεζες ότι θέλουν επιχείρησε να την κάνει στο περσινό Πολ Κίτιγκ, αλλά αντιμετώπισε σφοδρή αντίδραση και όπως ήταν φυσικό έκανε πίσω, χωρίς αυτό να είναι προς τιμή του. Ότι δεν κατάφερε να κάνει ο Πολ Κίτιγκ θα μπορούσε να το κάνει ο σημερινός «φιλοπολίτης» πρωθυπουργός Κέβιν Ραντ. Ποιο κόμμα στα αλήθεια δεν θα υποστήριζε μια

οικονομία και πολύ περισσότερο στα οικονομικά των τραπεζών, αλλά να αφήνει την «ελεύθερη» αγορά να ρυθμίζει την οικονομία και τα οικονομικά των τραπεζών. Εάν χρειάζεται κάποια παρέμβαση μας λένε οι σοφοί οικονομολόγοι τότε θα παρέμβει η Αποθεματική Τράπεζα η οποία είναι «ανεξάρτητη» και δεν έχει πολιτικό συμφέρον από τις αποφάσεις που θα πάρει. Τώρα το πόσο ανεξάρτητη είναι η Αποθεματική Τράπεζα, όσο και να πασχίζουν να μας πείσουν οι στρατιές των οικονομολόγων και των διατεταγμένων δημοσιογράφων, δεν πείθουν τις κατώτερες κοινωνικές τάξεις που είναι και η συντριπτική πλειοψηφία του λαού, α-

φού όλα τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου της Αποθεματικής Τράπεζας ανήκουν στα πολύ πλούσια στρώματα της κοινωνίας μας. Και έτσι είναι ελεύθερες οι τράπεζες να παίζουν με τη δυστυχία του κοσμάκη. Επάνω οι τόκοι σφίχτε το ζωνάρι. Κάτω οι τόκοι ξεσφίχτε το ζωνάρι. Γιατί όταν πάνε πάνω οι τόκοι δυσκολεύει η ζωή, κάτω οι τόκοι η ζωή μας γίνεται πιο υποφερτή. Και το κυριότερο όταν οι τόκοι πέφτουν πολλοί οικογενειάρχες που με τις απανωτές αυξήσεις των επιτοκίων κινδύνευσαν να χάσουν τα σπίτια τους, τώρα θα έχουν τα χρήματα όχι μόνο να πληρώνουν τις δόσεις στην τράπεζα, αλλά και όπως όλος ο λαός θα μπορούν με περισσότερη ευκολία να αγοράζουν τα βασικά είδη διατροφής και θα αντιμετωπίζουν την καθημερινότητα με μεγαλύτερη άνεση.

Η ΚΙΝΗΣΗ λοιπόν της Αποθεματικής Τράπεζας να μειώσει τα επίσημα επιτόκια, αποτελεί τη μεγαλύτερη ευκαιρία για την πολιτική καριέρα του Κέβιν Ραντ, να πείσει τις τράπεζες να δεχτούν τη μείωση και να μην πέσει θύμα του βομβαρδισμού των νεοφιλελεύθερων απόψεων και να μην παραλύσει μπροστά στο φόβο, μήπως και κατηγορηθεί ότι επεμβαίνει στην «ελεύθερη» οικονομία, που όποια ανάμειξη θεωρείται από τα μεγάλα οικονομικά αφεντικά απαράδεκτη. Δεν πρέπει να ξεχνάει ο Κέβιν Ραντ ότι εκλέχτηκε από το λαό με πλειοψηφία ρεκόρ για να υπηρετήσει το λαό και να φροντίζει ώστε να διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες για την ευημερία του.

Ενα βιβλίο - μαρτυρία της Δάφνης Σκούρα

Ηθοποιός σημαίνει περιπέτεια

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΓΚΙΩΝΗ

«Βαθιές είναι οι ρίζες του θεάτρου. Κατά τον Νικόλ Αλαρντάς, τον συγγραφέα της "Παγκόσμιας Ιστορίας Θεάτρου", θεατρικές ψυχαγωγίες δεν αποκλείεται να υπήρχαν εκατοντάδες, ίως χιλιάδες χρόνια πριν από την εμφάνιση του αρχαιοελληνικού θεάτρου, την οποία προσδιορίζει στο 490 π.Χ., δηλαδή τη χρονιά που η πρώτη τραγωδία του Αισχύλου "Ικέτιοσες", παίχτηκε μερυστά σε ακροατήριο αποτελούμενο από Αθηναίους πολίτες».

Η Δάφνη Σκούρα, έπειτα από 40 χρόνια θητείας στο θέατρο και στον κινηματογράφο, παραπλοισμένη τελευταία, λόγω προβλήματος με τις φωνητικές της χορδές, αλλά παρούσα πάντα σε δημοκρατικούς και κοινωνικούς αγώνες, κυκλοφόρησε πρόσφατα ένα βιβλίο με τίτλο «Βαθιές είναι οι ρίζες» (εκδόσεις «Προσκήνιο»). Οπου δεν αρκείται στην άκρως ενδιαφέρουσα καλ-

Η Δάφνη Σκούρα σε νεαρή ηλικία

λιτεχνική της διαδρομή, αλλά αναφέρεται στις ρίζες και στην εξέλιξη του θεάτρου - και ειδικότερα του νεοελληνικού. Με πληροφορίες αλλά και κρίσεις.

Ο τίτλος του βιβλίου είναι από μια θεατρική επιτυχία του 1954, με πρωταγωνιστές τον Μάνο Κατράκη και την ίδια.

«Σκοπός του βιβλίου», εξηγεί στην εισαγωγή, «δεν είναι η αυτοβιογραφία ή ένα είδος απομνημονευμάτων. Αποτελεί μια προσπάθεια εξιστόρησης μιας περιόδου της λειτουργίας του θεάτρου μας (1945-2005), που δεν έχει απασχολήσει ακόμη τους αφοσιωμένους ιστορικούς. Ο αφοσιωμένος όλων, ο συγγραφέας της «Ιστορίας του Ελληνικού Θεάτρου» Γιάννης Σιδέρης, στο τρίτομο βιβλίο του έχει περιλάβει την περίοδο 1794 έως 1944».

«Στην αρχή δεν υπήρχαν θέατρα και οι παραστάσεις δίνονταν σε κατάλληλους λόφους. Σιγά σιγά άρχισαν να κατασκευάζονται σκηνικά οικοδομήματα, προορισμένα να προσφέρουν τη

δυνατότητα αλλαγής μασκών και ρούχων. Αργότερα χτίστηκαν οι σκηνές, οι ορχήστρες και τα αμφιθέατρα για το πολυπληθές ακροατήριο».

Και φτάνουμε, διατρέχοντας τις σελίδες του βιβλίου, στο νεοελληνικό θέατρο:

«Κατά τους ιστορικούς του νεοελληνικού θεάτρου (Ν. Λάσκαρη και Γιάννη Σιδέρη), οι ρίζες του βρίσκονται στα τριάντα περίπου χρόνια που χρειάστηκε η φυλή μας να προετοιμάσει το '21, όταν οι ελληνικές κοινότητες της Ευρώπης είχαν συμπληρώσει την ακμή τους και εμπνέονταν από την αγάπη τους προς την ελευθερία και την επιθυμία τους να υπάρξει και πάλι θέατρο, η θαυμαστή προγονική κληρονομιά».

Ακολουθεί η εξέλιξη όλων των μορφών του νεοελληνικού θεάτρου ως τις μέρες μας -και φτάνει στις ρίζες της ηθοποιού, που διαγράφει συνοπτικά προλογίζοντας το βιβλίο ο Κώστας Γεωργουσόπουλος:

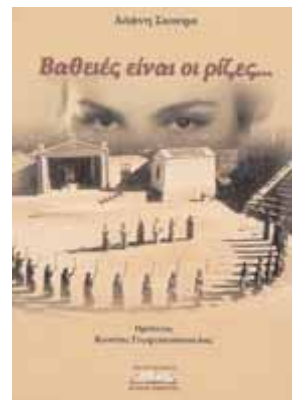
«Η Δάφνη Σκούρα είναι μια ηθοποιός που για σαράντα χρόνια υπηρέτησε με κύρος, επαγγελματική συνέπεια αλλά και α-

γωνιστική προοδευτική ιδεολογία, το σοβαρό, ελληνικό και ξένο δραματολόγιο (...) έγραψε μια λαμπρή σελίδα σε χρόνια δύσκολα πολιτικά, αλλά και μίζερα πολιτιστικά μέσα στην Κατοχή, στον Εμφύλιο, στις διώξεις, στη λογοκρισία, στη επικράτεια των κινηματογραφικών λαϊκών σταρ».

Δασκάλα της, πριν ακόμη τελειώσει το Γυμνάσιο, η Μαρίκα Κοτοπούλη, η οποία την προειδοποίησε:

«Το επάγγελμα του ηθοποιού είναι η μεγάλη περιπέτεια. Επιτυχίες και αποτυχίες, χαρές και λύπες. Κούραση, ξενύχτια, περιοδείες, αλλά και ανεργία. Κάθε χρόνο αγωνία: Θα παίξεις ή θα ψάχνεις για δουλειά. Στα λέω αυτά γιατί μπορεί να νομίζεις πως το θέατρο έχει μόνο χαρές, χειροκροτήματα και την αγάπη του κοινού. Δεν είναι όμως έτσι. Λίγες είναι οι χαρές, περισσότερες οι λύπες. Και πρέπει να το αγαπάς πάρα πολύ για να τις υποφέρεις. Το αγαπάς πολύ Δαφνούλα; Είσαι διατεθειμένη να κάνεις θυσιές»;

«Το αγαπώ και είμαι διατεθειμένη να κάνω θυσιές», ήταν η α-

Το εξώφυλλο του βιβλίου της

πάντηση της Δάφνης.

Και μπήκε στην περιπέτεια, και πάλεψε, και διακρίθηκε, σε αντίξοες περιόδους, με επιφανείς ωστόσο συνεργάτες κι ένα ρεπερτόριο με τα καλύτερα έργα του ελληνικού και του ξένου θεάτρου.

Παράλληλα με τις επιδόσεις της στη σκηνή, στην οθόνη και στο ραδιόφωνο, και η ενεργός συμμετοχή της στα κοινά (από ένα σημείο και μετά αντάμα με τον σύζυγό της, τον γνωστό νομικό και αγωνιστή Ευάγγελο Μαχαίρα), με το ανάλογο κόστος -σχετική αναφορά του Μανώλη Γλέζου στις τελευταίες σελίδες του βιβλίου, που το συνοδεύει πλούσιο φωτογραφικό υλικό, μαζί με μερικά ποιήματα της -και ποιήτριας- Δάφνης Σκούρα.